26.11.2012 г. / 15:31:50

Истинската история

ЩО Е ТОВА "ТУРСКО ПРИСЪСТВИЕ"

Трудно някой, някога може да опише зверствата на които са били подложени Българите през турското робство. Батак е само кратък епизод от непрестанния ад в който е живял нашият народ (въпреки, че и него се мъчат да отрекат). Ще се опитаме да припомним само някои от многобройните Български голготи.

Като начало ще споменем, че Българите никога не са преклонили глава пред поробителя и съпротивата е била активна през цялото време на робството. Вдигат се стотици бунтове и много въстания, 14 от които широкомащабни. Многобройни са и хайдушките чети, които поддържат огъня на борбата непрекъснато. Масово е и участието на наши доброволци в над 50 християнски похода срещу османците, а също и в Гръцката и Сръбската освободителни войни. Ето и някои по – важни събития:

1. - Походът на воеводата Стефан Елеазар през 1402 г.; 2. - въстанието на Шишмановци в 1405 г.; 3, 4, 5. - походите на

Владислав III Варненски в 1443-1444 г.; и походите на Георги Кастриот (Скендер бег) 1443-1467 г. ; 6. - въстанието в Прилепско в 1564 г.; 7. - въстанието на войниганите в Панагюрище 1575 г.; 8. - Търновското въстание в 1595 г.; 9 - възстанието на поп Мартин в Русенско 1637 г.; 10 - Търновското въстание в 1686 г.; 11 - Чипровското въстание в 1688 г.; 12 - Марино въстание в Търново през 1700 г.; 13 - участие на софиянци в Австро-турската война от 1737 г.; 14 - Гръцко-българската завера в 1821 г.; 15 - Знеполското въстание в 1830 г.; 16 - Берковското въстание в 1835 г.; 17 - Върбановото въстание в 1837 г.; 18 - Пиротското въстание в 1838 г.; 19 - Видинското въстание в 1850 г. 21 - Априлското въстание в 1876 г.; 22 - Илинденско-Преображенското въстание в 1903 г. **Тези и други важни исторически моменти целенасочено не се споменават или драстично се омаловажават и с всяка година все по - слабо се изучават в часовете по история, но за сметка на това все по – упорито се говори за някакво османско присъствие. Да видим в какво се изразява това така наречено „присъствие”.**

Още с започването на турската инвазия в България всяко превзето селище е било подлагано на разорение и поголовна сеч над жителите, които не са успели да избягат. Тези кървави събития са подробно описвани от османските историци. Ето само някои цитати от хрониката „Огледало на света” на Мехмед Нешри „... И настанала такава сеч, че конете на правоверните взели да стъпват не по земя, а по мъртви гяурски тела. Тогава **Исхак** бей извикал: „Хей правоверни! Стига сте клали! Започвайте да вземате роби!...'' „... Разлютил се пашата (Али паша) и тоз час изкомандвал войската. Разрушили и опустошили крепостта Венчан (с. Венчан, Варненско), а народа й смазали на кюфте или го заробили..."; „...така били затрити няколко хиляди неверници. Изклали ги и

те отведнъж изчезнали от лицето на света...". Турските хроники са пълни с подобни потресаващи описания на извършвания над Българите геноцид. През този период целенасочено е ликвидирана и почти цялата Българска аристокрация. По нататък в годините на робството след всеки бунт или въстание голяма част от населението на съответната област е било избивано или продавано в робство. Например при второто Търновско въстание от 1686 г. повече от половината население на града е изклано, а в Габровско, Троянско и Златишко са убити над 5000 човека. През 1596 г. силезиецът Фридрих Зейдел пише, че при преминаването си край София и Ниш в полетата около пътя вижда камари от трупове и стотици набучени на кол глави на разбунтували се Български християни. Особено кърваво е било потушаването на Чипровското въстание от 1688 г.. Невероятен е бил терора от страна на кърджалийските банди, които достигали до 4 – 5 хиляди души. Те ограбват и изгарят Копривщица, Панагюрище, Калофер, Станимака, Раково, Арбанаси и други процъфтяващи селища, като избиват десетки хиляди Българи. По време на потурчванията, хиляди от тези които не искали да сменят вярата си са ликвидирани със зверски садизъм, включващ окачване на ченгели, дране на кожа, късане с клещи на живо месо, заравяне или изгаряне на живи хора, набиване на кол, разпаряне на коремите на бременни и т.н. Много жени, млади момичета и деца били масово изнасилвани пред очите на близките им. Доста от тези „подвизи" на „правоверните" са описани с гордост в техните хроники. При потушаване на Белоградчишкото въстание през 1850 г. голяма част от населението на областта бяга в Сърбия, над 800 човека са избити, стотици други са заточени в Диарбекир, изгорени са десетки села. Цялостно при въстанието във Видинско в тази 1850 г., вдигналите се райони са подложени на жестоки репресии, в които са избити повече от 3000 българи. Най-големият бунт в Северозападна България от първата половина

на XIX в. предизвиква широк международен отзвук.

След въстанията в Нишко и Пиротско от 1876г., изпратените западни кореспонденти са потресени от видяното. Те пишат за около 60 изгорени села пълни с трупове на жени и деца. Връхна точка на геноцида е Априлското въстание. Срещу 10 000 въстаници турците пращат около 10 000 души редовна армия и около 80 000 башибозук, които подлагат Българите на небивали кланета и гаври. Цялото население на Панагюрище било подложено на сеч, а града изгорен. Много от въстаниците се самоубивали за да не попаднат в ръцете на турците. Башибозушките жестокости в Клисура са неописуеми. Жените и децата са били насичани на парчета с ятагани и тежки каракулаци (вид извит нож). В село Зли дол хората на Тосун бей избиват над 200 души мирно население, главно старци, жени и деца. В Белово редовна войска изколва около 50 души въстаници от четата на Тодор Хайдутина. На юг от Белово турски редовни и нередовни войски също извършват кланета. В Копривщица, въпреки че въстаниците се предават и плащат огромен откуп (злато, сребро, ценни предмети и др.) са убити над 150 души. Перущица била нападната от башибозушките отряди и много хора, предимно жени и деца, били безмилостно изклани в черквата „Св. Архангел Михаил". След погрома едно от цветущите български селища, представлявало купища димящи развалини. Убити били над 1000 души. В Брацигово са избити са над 150 души, а повече от 250 са изпратени на заточение в Диарбекирските затвори. Един от водачите на бунта, Васил Петлешков, е подложен на нечовешки мъчения и накрая издъхва докато е **печен на бавен огън.** Най-голяма е касапницата в Батак, където в кланетата наред с редовната войска на Ахмед ага Барутанлията и башибозука се включили и мобилизирани от околните села помаци. Много от защитниците на града са подлъгани, че ако се предадат ще бъдат пощадени и те предават оръжието си. Започва обаче

безмилостна сеч. Пред училището е поставен специален дръвник и на него са посечени десетки жени, деца и старци. Същото става и в черквата „Св. Неделя". Около дръвника се образуват купища от човешки тела и глави. Клането продължава с часове. Много хора са изгорени живи. Ето какви са свидетелствата на американския журналист и общественик Джанюариъс Макгахан, който пристига в града след погромите: „... Ние говорихме с много жени, преминали всичките етапи на мъчението, без последния (убиването!). Процедурата, изглежда, е била следната: турците хващали жена, събличали я внимателно по риза, оставяли настрана ония дрехи които са били ценни, и всички украшения и скъпоценности, които тя би могла да води със себе си. Много от турците поемали грижата да я изнасилят, а последният от тях я убивал или не, съобразно какво му е настроението...". В Батак Макгахан вижда училището, в което живи са изгорени над 200 жени и деца! По улиците се стелели трупове на убити с дивашка жестокост Българи, чийто останки били разнасяни наоколо от подивели кучета. В църквата и около нея открили останките на над 3000 души укрили се тук от башибозуците - главно жени и деца. Тези кости са съхранени и досега в костницата към църквата, където всеки може да ги види. Извергите в Батак пленили около 200 млади момичета, които трябвало да им бъдат на разположение в продължение на няколко дни, докато ограбят и разрушат града и убият, който е останал след клането. След като били насилвани дни наред, накрая една по една ги обезглавили, за да не оставят свидетели на злодеянията. Купчината от техните черепи и кости е видяна от Макгахан на един хълм над града. Макгахан твърди, **че в Батак са убити не по-малко от 6000** души**, а в Панагюрище над 3000 души**. Ето какво говорят и архивите на поп Минчо Кънчев: ''В Пловдивско около 70 - 80 села са разорени и опустошени и хиляди души, без разлика на род и възраст, се изтребиха... Колко клети сиромаси Българи има

изтрепани по пътищата и на кол набити от башибозуците. По-долните чиновници и заптиета се разполагали, както си щели, със затворниците, които броили по-долни от животните...".По-нататък в повествованието поп Минчо Кънчев описва невероятни зверства, извършени по заповед на властите с Българите: набиване на кол, печене на живи хора на огън, разпаряне коремите на бременни жени, изнасилвания на деца (момичета и момчета), като много от жертвите след това умирали от разкъсванията и вътрешните кръвоизливи. За тези ужасни престъпления Високата порта (турското правителство) наградила главните извършители - паши, бейове, управители, военачалници и други с медали и държавни отличия, а пред Европа и пред света се опитвала да омаловажава извършения геноцид. В Търновско също се извършват големи погроми. В Дряновския манастир 200 четника са обсадени и избити от няколко хилядна турска войска. Жестоки кланета са извършени в Батошево, Кръвеник и Ново село, както и в много села от Габровско, Ловешко, Севлиевско,Трявна, Ямболско и Сливенско. В Ново село например броят на убитите българи възлизал на 691, от които 350 били жени и деца. Това било извършено от башибозушката войска начело с плевенския каймакам Дели Неджиб и Саадулах ефенди от Севлиево. В манастира „Св. Троица" убили монахините, като преди това им отрязали ръцете и ги изнасилили. По данни от докладите на английския вицеконсул в Бургас Чарлз Брофи по заповед на Шевкет паша в Бояджик са изклани над 1500 души, всички къщи били запалени и разрушени и цялото имущество разграбено . Според англичанина в целия Сливенски Санджак и чак до Бургас, а също и към Свиленград от турска страна били извършени подобни кланета. **От убийствата в Бояджик по чудо оцелява Иван Атанасов - баща на световно известния Джон Атанасов, създателя на компютъра. Турският ятаган само резнал челото на Иван (бебе тогава). На 13 години той емигрира в САЩ заедно с**

вуйчо си Константин. Колко ли други знайни и незнайни гении и велики българи са били погубени от турската паплач? В Източна Македония също били извършени погроми и масови убийства над Българите като селата. Разловци, Смиленци, Владимирово, Лъки, Беровско, Малешево, Пиянечко и други от Солунския вилает са опожарени, а населението им е избито. Тук не можем в детайли да опишем всички жестокости, на които били подложени българите. Тези данни се съдържат в специалната литература и архивите от онова време. Затова ще направим някои обобщения и ще дадем числа, които са достатъчно красноречиви, че събитията и действията на турците през 1876 г. не са случайни и стихийни, както искат да ги представят някои историци, а става въпрос за добре организирано и систематично провеждано изтребление. При това освен чисто физическото унищожение на Българското население се е целяло да се нанесе погром върху материалната база - разграбване на натрупани богатства (ценности и пари), имущество и добитък, опожаряване и унищожаване на жилищата (къщи, постройки, хамбари, складове) и храмовете (църкви и манастири). По данни, събрани от достоверни източници (дипломатически доклади, разкази на очевидци, данни от анкетни комисии, чужди кореспонденти и др.), става ясно, че в хода на въстанието турците избили, според различни сведения, между **80 000 и 100 000** Българи (повечето жени и деца), изгорили и разрушили минимум 7000 къщи и множество училища, църкви и манастири. И това са само преките загуби. След въстанието репресиите на властите продължили. Били арестувани хиляди Българи и хвърлени в затворите, където били подложени на нечовешки мъчения (побои, обесване надолу с главата, забиване на игли под ноктите, душене, извиване на месата с клещи, горене с нажежено желязо и пр.). Голяма част от затворниците били осъдени и обесени, а една част изпратена на заточение.

Необясним факт е, че много малко се знае и говори за турските зверства по време на Освободителната и Балканската война. Те надминават доста погромите от Априлското въстание. Едно от най – страшните кланета се случва при повторното превземане на Стара Загора от турците. Заповедта на главнокомандващия – евреина Сюлейман (Соломон) паша е била кратка и ясна: ''нито един Българин да не остане жив” и потичат реки от кръв. Първите свиделства на очевидци са от 12 – ти юли 1877г., когато града започва да се пълни с каруци бежанци от околните села. Те разказват как башибозука ги напада, убива който успява да хване и запалва селата им. На 16 – ти юли пристига още една по – голяма група селяни, които разказвали че „ по полето се въргаляли мъртви тела и вонята била непоносима”. Скоро дошли и сигурни сведения за ужасни масови убийства в селата Гюнелийска махала и Дълбоки. Тези действия били извършени от предните башибозушки отряди, но това което предстояло с идването на редовната армия било трудно описуемо. Ще ви предадем само част от свидетелствата на оцелели очевидци: ''… Към залез слънце (19 юли) черкезите пресекли пътя на бежанците… Тогава настанала страшна касапница около подножията на Аязмо баир… Полянките в тази местност, доскоро зелени и красиви, заринали се с глави, нозе, ръце и обезобразени трупове на деца, майки, родители, юноши и старци…". Затваряйки обръча около Стара Загора, турските войски нахлули в града и започнали невиждани кланета и насилия, пред които Батак бледнее! Според свидетелствата на професор Любомир Костов, записани от неговия баща Димитър от Стара Загора, наред с турците в убийствата и грабежите участвали и циганите. В щаба на Сюлейман паша се намирал и англичанинът Юлий Викед, който бил агент на английското правителство и лице за връзка с него. Ето какво пише самият този агент и приятел на турците : ''… Аз не съм в състояние да опиша всички ужаси на сцените, на които за мое нещастие съм бил донякъде свидетел

- очевидец и сега даже, като си припомня за тях, кръвта ми замръзва в жилите. На нещастния град Стара Загора налетяха не човеци, а като че ли бяха някои бесни дяволи. В плен никого не взимаха, а всеки, без разлика, с байонета пробождаха, или с ятаган посичаха и на повечето от ранените главите отрязваха. Болни, жени, деца, старци и всичко, що дишаше живот, без милост убиваха, или в пламъците на горящите къщи хвърляха.....''. Това което Викед пропуска ни го предават някои други свидетелства: „...турците карали моми и жени да играят голо хоро; бременни жени са разпаряни и рожбите им от утробата им вадени; много момичета от изнасилвания са умирали; някои са простирани на земята с вързани ръце и крака, а на гърдите им огън палели и кафе си варили; имало е хора, на които най-напред пръстите отрязвали, после носа, ушите, други части, докато издъхнат; на убитите мъже членовете им режели и за поругаване в устата им ги слагали; някои на ръжен прекарвали и на огъня като чеверме ги пекли; други на дървета разпъвали и с гвоздеи като Христа ги заковавали ; живи хора като овце са драни, а кожите им със слама пълнени и по дърветата окачвани...''. Естествено Българите се съпротивлявали на убийствата и тези, които имали оръжие, се барикадирали в къщите си, бранейки живота и честта си. Ето един пример какво се случва с тях: ''... В къщата на хаджи Станко Минчев се събрали до 300 души почти само селяни. Турците ударили огъня на къщата и едни от тях изгорели, а други, които искали да избягат, всички били убити и хвърлени в долапа на градината...''. Според показанията на Марийка Иванова Ахънова, която била в къщата на Коле Гюпхаленеца до самата църква „Св. Троица", там загинали много хора. В църквата и двора се събрали над 2500 души, натъпкани един да друг, така че нямало игла къде да падне. Турците нахлули в църквата и клането, убиването и обирът продължили няколко часа. От заловените жени, млади момичета и деца по заповед на Сюлейман паша бил образуван

специален лагер, където войниците дни наред ги изнасилвали и тероризирали по най-дивашки начин. След издевателствата тези жени, момичета и деца били откарани като роби в Одрин и Цариград. Техният брой надхвърлял 10 000 и само единици от тях успели по-късно да избягат и свидетелствали за убийствата и кланетата. За това какво е представлявала Стара Загора след погромите свиделства даскал Петър Иванов : „.....Нищо не виждаше човек освен кости и глави, а тук-там гъсти женски коси, които окапали от изгнилите женски глави... Черквите изгорени, опозорени... пълни с изгнили човечески трупове.....Но край тези възмутителни картини едно баснословно множество кучета, които се бяха настървили от ядене на човешко месо, придаваха още по-голям страх на зрителя със своя див и необикновен вой ..... Току при края на града видяхме **жертвеници, дето живи хора са били горени** (*всеизгаряне – б. ред.*) от „героите" на Сюлейман-пашовата войска. По-нататък друго възмутително зрелище. **На клона на едно дърво висеше изсушена човеческа кожа. Тази кожа после се тури в спирт и когато един английски кореспондент мина през града ни, дадохме му я да я занесе подарък на Биконсфелда.....''. Въпросният получател на кожата е най - силният външен покровител на Портата при тези деяния, това е министър – председателят на Англия – евреина Биконсфелд Бениамин Д'Израели, който бил лидер и идеолог на Консервативната партия.**

Интересно е мнението на Ф. М. Достоевски. Книгата е "Дневник на писателя", писана през 1877г.: "Да предположим, че е твърде трудно да се изучи четиридесетвековната история на такъв народ, какъвто са юдеите, но във всеки случай аз зная вече едно, че навярно няма в целия свят друг народ, който толкова да се е оплаквал от съдбата си непрекъснато, ... от своето непризнаване, от

своето страдание, от своето мъченичество. Ще помислим, че не те царуват в Европа, че не те **управляват там борсите, а ще рече и политиката, вътрешните работи, нравствеността на държавите. Но все пак, ако не беше така силна юдейската идея в света, може би този същият "славянски" въпрос отдавна да беше решен в полза на славяните, а не на турците (Достоевски има предвид Априлското въстание и въпросът за създаването по мирен път на Българска държава след 1877г. без да се води последвалата Руско-турска война от 1877-1878г. – *бел. ред.*)** Аз съм готов да повярвам, че сам лорд Биконсфелд, може би, е забравил своя произход някога от испанските жидове (навярно обаче не е забравил), но че той е "ръководил" английската консервативна политика през последната година донякъде от гледна точка на жида, в това според мен не можем се усъмни."

Д'Израели е един от главните виновници за неосъществяването по-късно на „Санстефанска България" (т.е. България в почти пълните си исторически и етнически граници на Балканите). На него принадлежат думите: **''На Балканите, ако ще да загинат сто хиляди българи, но да не се накърнят нашите интереси!". Любен Каравелов изтъква връзките между Д'Израели и банкерите Ротшилд в Англия**, които очевидно имали свои планове за Османската империя и в частност за България**.** Много интересни и показателни сведения за политическата обстановка през онова време дава самия лорд Биконсфелд : ''.. Заминах за Петербург във връзка с един заем. С пристигането си срещнах министъра на финансите граф Канкрин. Той беше син на латвийски евреин. Заемът беше подписан с Испания, за където заминах, и там се срещнах с министъра – сеньор Мендизебел, в чието лице видях човек като син на noevo christiano (покръстен евреин). От Мадрид заминах за Париж,

за да се консултирам с френския министър-председател. Това беше синът на френския евреин маршал Султ, първият помощник на Наполеон, който умишлено загуби битката при Ватерлоу по нареждане на Натан Ротшилд. Срещнах се други маршали като прочутия Масена, чието истинско име беше Манасех - също евреин. Заминах за Прусия, където преговарях с друг министър - граф Арним, пруски евреин...".

Д'Израели най-чистосърдечно, кратко и ясно обяснява кой дърпа конците на световната политика. Ето какво пише още той**: " Светът се управлява съвсем не от тези, които хората мислят за управляващи, без да знаят кой стои зад кулисите. Съществува политическа сила за която не се говори. Имам в предвид тайните общества. Не може да се скрие и за това е безполезно да се отрича, че значителна част от Европа е покрита от мрежата на тези общества, подобно на мрежата от пътища и релси. Те се стремят към унищожаване на всички църковни устои. "**

Именно хората и организациите описани от английският жид орязват Санстефанска България, и оставят повече от 2/3 от териториите ни в робство, като с това поставят основите на бъдещите войни на Балканите. Много интелектуалци и обикновени хора в Англия са възмутени от политиката на ДИзраели. В Букурещ Иван Вазов написва месеци след събитията от Априлското въстание своето стихотворение „Дизраели", което завършва с думите: ''О, Английо, защо ли днес бездушен жид те управлява?". Иван Вазов и Любен Каравелов, както и други български интелектуалци от това време са **смятали евреина Д'Израели, с воденатa от него английска политика спрямо Балканите, за най-голям враг на българската нация!**. Интересен факт е, че идеолозите на комунизма, евреите Карл Маркс (Кашел Мордохай Леви) и Ф. Енгелс по време на Руско – турската война защитават Турция. Те се

възмущават от изнесените в европейската преса данни за турските зверства над Българите, понеже цитирам „наливали вода в мелницата на Руската политика на Балканите”. За тези ''титани на човеколюбието" избиването на раята в Османската империя е незначителна подробност в сравнение с ''безчовечната експлоатация на пролетариата''. Показателно е и едно писание в трудовете на наследствения равин - левит К. Маркс, който загадъчно отбелязва, че **''...Световната революция няма да успее, ако едно цвете на Балканите не бъде потъпкано...".**

В духовен план Българите се явяват като антипод на евреите и за това са толкова мразени от тях. **Те ни разглеждат като най – големия си, хилядолетен враг.** Отношението на нашия народ към това азиатско племе личи от думите останали в езика ни, като мошеник (от еврейското име Моше), гад (от еврейското име Гад), лукав (от еврейското име Лука), изрод (от еврейското Ирод).

Печалната равносметка от погромите в Стара Загора е, че един от цветущите Български градове и богатите села около него са разорени и изгорени, над 15 000 Българи са разстреляни, изклани или избити по особено жесток и садистичен начин, повече от 1200 други умират от глад, болести и епидемия от тиф. Но със Стара Загора не се свършват мъките на нашият народ по време на Освободителната война. След падането на Плевен турските войски започнали да се изтеглят на югоизток и по пътя си извършвали множество кланета, насилия и ограбвания на мирното българско население. В Пловдив арестували и екзекутирали в стотици Българи през 1877 г. Само в края на август и септември били разстреляни и избесени 116 българи. Екзекуции на стотици българи се изпълнявали и в Одрин, Татар Пазарджик, София, Карлово, Станимака (Асеновград), Чирпан, Варна, Мустафа паша, Фере, Димотика и други

тракийски градове. Големи насилия и жестокости били извършени от турските власти върху българското население в Карлово и Калофер; селата Красново, Аджар, Рахманли (днешно Розовец), Меричлери и други, разположени по южните склонове на Източна Средна гора. В доклад на френския вицеконсул в Пловдив от 6 август 1877 г. се съобщава за избиването на около 600 българи само в Карлово от редовни турски войски и от башибозук. В действителност броят на избитите карловци бил по-голям. Редовни турски войски дограбили Панагюрище и убили много от неговите жители. В селата в Пирдопско също били убити стотици българи. В Сливен и околностите му да началото на 1878 г. турските власти убили, изпратили на заточение и интернирали около 1100 души Българи. Много хора станали жертви на турския произвол и в София, където руските войски, както съобщава един чуждестранен кореспондент, заварили много бесилки. Пострадали също Каварна, Стремската долина, Златарица, Елена, Котел, Новозагорско, Самоков, Белово, Караагач (Брезник), Чепеларе, Златоград, Търново Сиймен (Симеоновград), Мустафа паша (Свиленград), Любимец, Харманли и други. При отстъплението на турската армия мирното население там било подложено на клане, грабежи и насилия. Историците отбелязват, че по време на войната безчинствата на редовните турски войски, черкезите и башибозушките отряди надминавали всичко, което дотогава бил изтърпял през робството многострадалният Български народ. Целта била да се смаже чрез целенасочен терор порива за свобода. След Руско – турската война голяма част от нашите територии остават под робство (някои включително и до днес). Там мъките на Българите стават още по черни. Съпротивата на населението в тези земи прераства в мащабното Кресненско – Разложко въстание. Само при превземането на Кресненската клисура, 8000 – та турска войска изгаря Кресна и 12 околни села (общо 1320 къщи), като избива голяма част от жителите.

На поголовна сеч са подложени и Банско, Добринище и много от селищата по десния бряг на Струма. През май 1879г. е разбита и изклана чета от около 1500 въстаници. Някои историци сочат потресаващи данни за жертвите дадени от нашия народ по време на Априлското въстание, Освободителната война и бунтовете след нея. Те говорят за над **260 000** избити българи. Отделно много хиляди измират в последствие от глад и епидемии, а стотици хиляди доизживяват живота си като бежанци в пълна мизерия. Ако се питате дали източниците ни за тези твърдения са достоверни, ще ви посочим **данни на БАН (Българска академия на науките)** например за Илинденско – Преображенското въстание от 1903 г. : - Убити въстанници – 994 души; - Избито мирно население – **4690** души (главно жени, деца и старци); - Изнасилени жени и момичета – 3122; - Опожарени села – 201; - Хора останали без дом – около 75000; - Хвърлени в затвора – 15000; - Бежанци в България над 30000 души. В терора над населението в Македония и Тракия активно се включват и гръцки чети андарти, които масово избиват Българи с жестокост не по малка от турската.

Специално място в геноцида над нашия народ заемат и зверствата извършени по време на Балканските войни от 1912 – 1913 г. Те са абсолютния апогей на садизма извършен от турци, гърци и сърби над Българите. Първо обаче ще спомена кой стои зад този терор. През 1908 г. в Турция се осъществява така наречената „ младотурска революция”. В основата на този военен преврат стои тайното масонско общество „единство и прогрес”, съставено почти изцяло от ислямизирани евреи – дьонмета. Такъв между другото е и ''бащата на нацията'' Кемал Ататюрк. Самите турци наричат тези индивиди „якямидулих”, в превод – чифути обърнали кожата си, и казват за тях, че са най – безнравствените хора. Много от младотурците са и членове на една от най – мощните

масонски ложи - „Велик ориент”. Показателно е например, че основна фигура в превратa и лице за връзка с банкерите Рот(rot)шилд е д-р Александър Парвус (руски евреин с рожденно име Израил Лазаревич Гелфанд). Той осигурява парите за младотурците. Израил Гелфанд играе същата роля и в Руската революция няколко години по – късно. През есента на 1904г. той приема в дома си в Мюнхен другия евреин Лейб Бронщайн, по - известен като Лев Троцки – бащата на червената (rot) армия и на червения (rot) терор. Малко по – рано в същата баварска къща е гостувал още един носител на болшевишката юдейска зараза - Ленин (Бланк) с Крупская. Парвус посвещава Троцки в тайните еврейски планове за световна (перманентна) революция. В Мюнхен двамата социалдемократи за първи път предлагат концепцията за Съветите и за някаква универсална република – т. нар. мондиализъм. Така започват да се схематизират еврейските идеи за глобални държави, реализирани от Троцки в СССР. Неговите теории и сега се считат за основни от левите радикали и от неоконсерваторите. Бронщайн е създател на много специфична версия на глобализма използвана от идеолозите на новия ред, много от които са преминали през комунистическата школа. Например Барозо – един от ръководителите на Европейския съюз, на младини е бил крайно ляв Троцкист. **Неоконсерваторите в момента определят политиката на САЩ и ЕС, водейки ни бавно към заветното интернационално съветско бъдеще.**

Но да се върнем към Балканите - след младотурския преврат Парвус (Гелфанд) се мести в Турция, където бързо става много влиятелна личност. В началото на Балканската война Троцки заминава за фронта като “военен журналист”. От там той праща над 70 статии за левия вестник “Киевска мисъл”, в които описва “зверствата на славяните” над мюсюлманското население и заклеймава помоща на руския цар за

православните воюващи държави. Юдеина яростно защитава големия съюзник на синедриона – турция. Съчиненията му предизвикват буря от протести сред християнското население, а България му забранява да посещава фронта. Освен чадото на израил Парвус, друга ключова фигура в младотурския преврат е отговарящия за пропагандата виден ционист Владимир Зеев Жиботински. Този масон и терорист създава впоследствие еврейските военни организации „Бетар" и „Иргун", извършили кланета на хиляди палестинци. В началото младотурците се обявяват за конституционни права на поробените народи в империята. Този ход подмамва много от революционните движения и техните лидери да се легализират. Веднага след това, през лятото на 1909г. е приет закон с който започва настъпление срещу националните политически организации (защо ли не се приеме сега такъв закон срещу ДПС?!). Започват масови гонения и изтребление на християнското население в Турция. Първото мащабно клане е осъществено в Адана през 1909 г., където са избити около 30000 арменци. Има запазени подробни турски документи до които е стигнало нашето външно разузнаване показващи, че погромите и масовите убийства са се вършели по предварителна програма, в която били посочени местата, моментът и народността на жертвите. Тези целенасочени зверства са и основната причина за последвалите ги Балкански войни.

През 1913 г. България губи заетите с невероятен героизъм позиции в Одринска Тракия след привидно абсолютно неадекватни действия на главнокомандващият „цар" Фердинанд. Изненадващ факт е, че този хитър дипломат, наричан от съвременниците си „Лисицата" извършва за кратко време недопустими грешки. В края на 1912г. при достигане на позициите около Чаталджа само на 40 км. от Истанбул той отказва предложения от турците мир и

много изгодните негови условия. Този негов отказ идва въпреки достигнататите основни цели по присъединяване на Българските земи в Тракия. Мирът би дал и възможност за съсредоточаване на нашите усилия в Македония. По това време армията ни е с много висок дух, дадени са само 8 000 жертви, а стопанството на България е непокътнато. Какво обаче става – на 4 ноември 1912 г. Фердинанд заповядва атака на силно укрепените позиции в които са съсредоточени голяма част от имперските войски. Резултатът е 25 000 Български жертви, изтощаване на армията, удължаване на войната с 5 месеца, през които съюзниците се укрепват в Македония. Все пак сключеният на 30 май 1913 г. в Лондон мир е много добър за нас. Турция отстъпва на съюзниците всичко на запад и север от линията Мидия-Енос. Армията ни е заела 179 999 кв.км, които никой не оспорва – наши са плодородните южни земи на Източна Тракия, Беломорието и Егейска Македония. Наистина, претендираме още за около 15 000 кв.км в Западна Македония, заети от сърбите, но за това е предвиден арбитраж на руския цар. Само след 16 дни всичко това е поставено на карта. Без да се консултира и поне да уведоми правителството и народното събрание, Кобургът решава да сплаши противниците си и заповядва на две наши армии да настъпят срещу Сърбия и Гърция. Разбира се, Румъния и Турция се намесват и България се оказва сама срещу пет държави. Макар и непобедена, армията е принудена да капитулира. В края на юли 1913 г. идва катастрофалният за нас Букурещки мир, според който губим Източна Тракия, Източна и Егейска Македония, Южна Добруджа. Равносметката е над 400 000 избити Българи – мирно население и войници. Близо 250 000

бежанци се стоварват на изнемощялата българска икономика, чийто възход е вече само спомен. Още тогава съвременниците на тези събития наричат действията на набедения главнокомандващ "престъпни безумия". Тъжната истина е, че всичките му заповеди и актове са много добре запланувани и синхронизирани с останалите воюващи страни и с Лондон. Причината за това е, че Фердинанд както и държавните глави на Турция, Гърция, Сърбия и Румъния са били членове на едни и същи масонски ложи (в тях са били и младотурците и споменатите по – горе интернационални евреи – Гелфанд, Жиботински и Троцки). Нашият цар е бил член на Малтийския орден и е бил пряко подчинен на великия майстор на тази ложа – краля на Гърция Константин. Друг интересен факт е, че бабата на Фердинанд е Мария – Антоанета, принцеса фон Кохари. Тя е дъщеря на Франц **Йосиф**, принц Кохари – **покатоличен унгарски евреин**, който е бил един от най – богатите хора в Европа и си купува благородническата титла (също като „барон" Ротшилд). Самият Симеон Сакскобурготски в интервю пред израелското списание „Фар" потвърждава еврейската линия в рода си. Не е случайно и, че дълго време в семейното имение - замъка Кобург се е укривал евреина Адам Вайшоп, идеолога на масоните илюминати, контролирани и финансирани от Синедриона чрез банкерите Ротшилд. През цялото си управление Фердинанд непрекъснато тласка омразния му Български народ към загуби и катастрофи, и то абсолютно преднамерено. Показателно е например как завършва дневника му : **''..... Това е ръководство как трябва да бъдат управлявани тези говеда българите .....''**.

(СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

buditeli.info © 2017